

Ve školce

Tam, kde jsou v podzemí tajemné jeskyně a nad nimi na kopcích a vápencových skálách kvetou vzácné rostliny, tam se nachází Český kras. A tady v dávných a dávných dobách zapustilo kořeny město. Uchytilo se v klíně dvou řek, Berounky a Litavy, a dostalo jméno Beroun. Město má dlážděné náměstí s pomníkem Jana Husa, Horní a Dolní bránu, kašnu, radnici a starobylé domy. V létě na náměstí voní lípy a v noci nad ním lítá radní Beha v ohnivém kočáře. Kolem náměstí stojí zbytky kamenných hradeb a v Zámečnické uličce jsou k nim přilepeny malé domečky. Z lesa Městské hory kouká rozhledna a pod ní bydlí tři medvědi. Beroun má také pověsti a pohádkových příběhů – o původu jména, o názvech různých míst, studánek, roklí, domů, ulic a uliček. Hemží se v nich vodníci, víly, záhadná světýlka, duše, strašidla další pohádkové bytosti. Pověsti vypráví, že se v Brodcích za úplňku zjevoval duch mlynáře s černým psem. U studánky Klábalky se procházela bílá paní a na radnici se ozýval Klepáček. Skřítek, který tu dodnes hlídá městskou pokladnu a chování radních. Když zjistí, že se nahoře kují pikle, začne klepat na zeď. A v nedalekých Brdatkách jsou prý ukryté poklady.

Beroun se podobá, tak jako jiná města, lesu starých a nových domů. Všechny mají střechy, okna, dveře a dějí se v nich podivuhodné věci. V jednom z nich začíná náš příběh.

Ten dům vypadá jako kostka a stojí v zahradě se skluzavkou a prolézačkami. Okna má polepena papírovými květinami a zvířátky. Za dveřmi je slyšet křik, pískání, bouchání a dupání. Copak se tam děje? Velká místnost mateřské školky je plná dětí. Holčičky a kluci, barevní jako rozsypané pastelky, pobíhají sem tam, smějí se, křičí, poskakují a hrají si s hračkami.

„Děti!“ ozvala se paní učitelka, „děti, pssst! Ztište se!“

Třída trochu utichla a část zvědavých očí se upřela na paní učitelku.

„Děti, dneska je pátek. Poslední pracovní den v týdnu a před námi je svátek. Dva dny volna.“

„Jééé! Sláva!“ radovaly se děti, „můžeme dlouho spát!“

„Já se taky těším,“ usmívala se učitelka, „ale teď se vás chci na něco zeptat. Povězte mi, kdo z vás jezdí v sobotu nebo v neděli na návštěvu k babičce a dědečkovi?“

„Já! Já! Já taky! Já taky!“ křičely všechny děti najednou a třepaly rukama nad hlavou.

„Pssst!“ tišila je učitelka. „Nemůžete povídat všichni najednou. To bychom nic neslyšeli. Musíte odpovídat pěkně popořádku. Adélko, začni třeba ty,“ ukázala na holčičku ostríhanou jako kluk. „Jezdíš k babičce?“

„Nejezdím,“ zavrtěla hlavou Adélka. „Já žádnou babičku nemám. Já mám jenom hodně tet.“

„A kolik jich máš?“

„Moc. Tolik,“ ukázala roztažené prstíky na obou rukou Adélka.

„Pane jo, to je hodně tet, vid’te, děti?“ divila se paní učitelka.

„To nic není,“ ozval se Vašík, „já jich mám ještě víc. Já mám tet jako máku. A každá z nich má nějakého strejdu. Až na tetu Milenu. Ta má jenom psa Bobíka.“

„Prosím tě,“ divila se učitelka. „A jestlipak víš, jak se všechny tety jmenují?“

„Nevím,“ krabatil čelo Vašík. „To neví ani maminka.“

„Paní učitelko! Paní učitelko, já je znám všechny!“ křičela Adélka. „Jedna teta se jmenuje Růža, ta mi upletla růžový svetřík. Pak mám tetu Vlastičku, ta má tři kočky a jedna je kulhavá na nohu. Porazilo ji auto. A ještě mám tetu Máňu. S tou je legrace. Ta se pořád směje. Máňa už je hodně stará, ale pořád se obléká jako třináctiletá holka. Nosí krátkou červenou sukni a všichni se tomu diví. I teta Vlastička.“

„Třeba jí krátká sukně sluší,“ zastala se tety učitelka.

„No, moc ne,“ hihňala se Adélka a krčila nosík. „Vypadá v ní jako strašidlo.“

Vedle Adélky mával rukou kluk a nedočkavě poskakoval.

„Co nám povíš ty, Matěji?“ vyzvala ho učitelka.

„Paní učitelko, tatínek má scípací auto. Pokaždé, když někam vyjedeme, tak mu scípne.“

„A jak to máš s babičkami?“ usmívala se učitelka.

„Dobře. Jednu mám v Bykoši. Ta je hodná a rád k ní jezdím, až na to mlíko.“

„Tobě nechutná mléko?“ zeptala se učitelka.

„Kozí mi nechutná vůbec. To nemůžu ani cítit. Babička má kozu a mlíko mi dává pokaždé k snídani.“

Paní učitelka se otočila k další holčičce. O té věděla, že si ráda vymýšlí.

Všechny děti si vymýšlely, ale tahle ze všech nejvíc. Učitelka byla zvědavá, co od ní dneska uslyší,

a povídá: „A co ty, Emičko? Kolik ty máš babiček?“

„Pět. Já mám všeho hodně. Dvacet strejdů. Třicet tet a dva tatínky. Martina a Richarda. Richard s námi bydlí doma a Martin ne. Martin bydlí jinde a každých čtrnáct dní si mě půjčuje na sobotu a neděli.“

„A jezdíte spolu k nějaké babičce?“ zeptala se učitelka.

„Ne, ne,“ vrtěla hlavou Emička. „My jezdíme k trpaslíkům.“

„K jakým trpaslíkům?“

„Ke staré Martě a starému Jirkovi do lesa.“

„A jak jim říkáš?“ ptala se učitelka.

„Martě babi a Jirkovi dědo. A někdy taky dědku. Když se na mě zlobí nebo mě napomíná. To nemám ráda. Pořád volá: Neběhej bosa! Nelez na tu skálu! Dávej pozor, ať neupadneš! A když se zlobí, taky se zlobím. Mračím se na něj a nemluví.“

„A proč jim říkáš trpaslíci?“

„No, protože jsou to trpaslíci. Jirka s čepičkou je mi sotva semhle,“ ukazovala si Emička do pasu. „A Marta je ještě menší. Ale zase o něco tlustší. To má z buchet. Má ráda hodně sladké buchty.“

„A kde ti trpaslíci bydlí?“ vyzvídala učitelka.

„V jeskyňkové chaloupce. Mají takovou malou chaloupku u skály s dvorkem a se zahrádkou.“

„Ta chaloupka je asi někde na kraji lesa, vid’?“ řekla učitelka.

„Ne, ne,“ vrtěla hlavou Emička, „je schovaná za takovým hustým křovím, aby ji nikdo nenašel. Jde se k němu takhle a potom takhle,“ kroutila rukou, „takovou křivolakou pěšinkou. A pak se zatočí a zase se jde takhle a takhle.“

„To je tedy pěkně zakroucená pěšinka,“ podotkla učitelka.

„No,“ přikývla Emička, „a po dešti pěšinka klouže a hodně se na ní padá. Z jedné strany je do křoví taková díra přikrytá klaciky a trávou. Táta Martin ji odkryje a po čtyřech skrz ni lezeme. Musím dávat pozor, abych se nepíchla o trn z ostružin, a když prolezeme, jsme u skály.“

„A tam stojí ta chaloupka,“ řekla učitelka.

„Ne, ne. Ve skále je další prolézačka, taková rozpuklina, tou se protáhneme a objeví se zelený plácek. A na něm stojí chaloupka přilepená u skály.“

„Aha,“ přikývla paní učitelka. „A malá babička s malým dědou už na tebe před chaloupkou čekají, vid’?“

„Právě že nečekají,“ zavrtěla hlavou Emička. „Pokaždé musím zaťukat na maličké dveře. Přitisknu k nim ucho a poslouchám. Slyším nějaké šoupání a pak se ozve: Kdo je tam? A já řeknu hlubokým chraplavým hlasem: Vlk! Jé! lekne se Marta a křičí: Vlku, běž pryč! Vlci k nám nesmí! A já řeknu svým hlasem: Babi, já nejsem vlk. Já jsem tvoje Emička. Copak mě nepoznáváš?“ rozesmála se Emička.

„A malá babička otevře dveře a pustí vás s tátou dovnitř,“ hádá učitelka.

„Jo,“ přikývne Emička, „otevřou se dveře a z nich kouká Marta s Jirkou. Jenže dovnitř můžu jenom já. Táta ne. Táta by se do chaloupky nevešel. Táta Martin je táááákhle vysoký,“ natahuje ruku do výšky Emička. „A chaloupka je takhle malinká,“ sedá si na bobek.

„A v kterém místě je ten les?“ zeptala se učitelka. „Někde poblíž našeho města?“

„Ne, ne,“ vrtěla hlavou Emička. „Je moc a moc daleko. Táta mě tam vozí autem. Nejdřív jedeme dlouho po dálnici a pak klikatou silničkou.“

„Tak se cestou díváš z okna a vidíš, kudy jedete,“ řekla učitelka.

Napadlo ji, že z odpovědi pozná, kam holčička jezdí.

„Hm, dívám,“ odpověděla Emička, „jenže nic nevidím. Já mám nízko dětskou sedačku a vidím jen tátovu hlavu zezadu a nebe. Někdy sluníčko, někdy mraky a špičky stromů. Na některých sedí draví ptáci. Káňata a poštolky.“

„Poštolky,“ opravila ji učitelka.

„No, poštolky. A jednou jsem viděla taky barevnou duhu. S tátou si cestou povídáme a někdy spolu zpíváme písničky.“

„Taky ty, co jsi se naučila ve školce?“ zeptala se učitelka.